

Epoca de Aur

REVISTĂ DE FAPT · SPE-
RANȚĂ · ȘI · CONVINGERE

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Duminecă 25 Februarie 1923
Volumul II. ❖ Numărul 6.

 *Apare tot a doua Duminecă
în Cluj, Strada Nicolae
Filipescu nr-ul 10 *****

Abonamente : pe un an 50 lei, pe
jum. an 25 lei, Exemplarul 2 lei.
În America pe an \$1,00. Ex. 5 cents

Printed in Roumania.

Vol. II. Duminecă, 25. Februarie 1923. No. 6.

CONȚINUTUL EPOCEI DE AUR

SOCIALE ȘI IGIENIOE

<i>Minuni în școala al XX-lea</i>	<i>76</i>
<i>Răcelile</i>	<i>80</i>
<i>Ce trebuie să facă omul ca să vindece o răceală?</i>	<i>81</i>

ȘTIINȚĂ ȘI INVENȚIUNE

<i>La Observatoriu</i>	<i>77</i>
----------------------------------	-----------

RELIGIE ȘI FILOSOFIE

<i>Speranța pentru viața vecinică și nemurire</i>	<i>83</i>
<i>Mărire, cinste și nemurire se pot dobândi acuma</i>	<i>83</i>
<i>Speranța omenirii în viața vecinică</i>	<i>85</i>
<i>Viața de veci poate fi dobândită de toți aceia, cari vor fi ascultători în timpul Mileniului</i>	<i>86</i>
<i>Răsplata păcatului este moarte — și nu chinuri eterne</i>	<i>87</i>

BCU Cluj / Central University Library Cluj

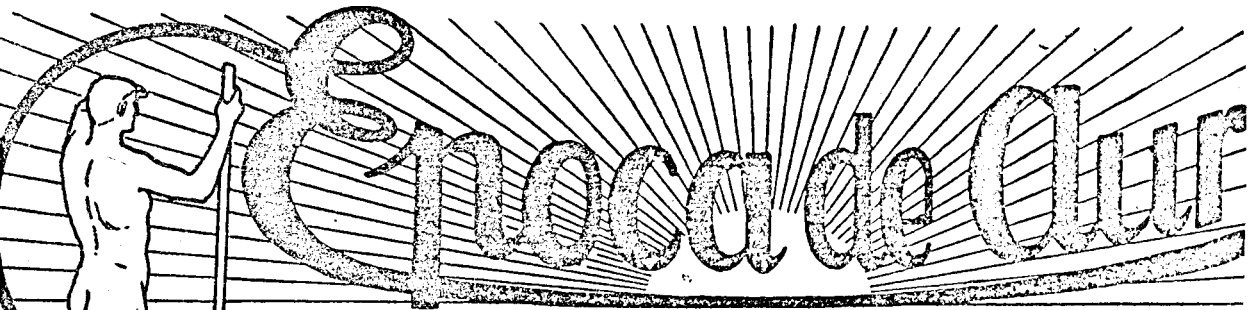
Publicată tot a doua Duminecă în Cluj,
Strada N. Filipescu 10. — Telefon 4-48.

Redactor J. B. SIMA.

Abonamente : pe un an 50 lei,
pe jumătate de an 25 lei.
Numeri singuratici 2 lei exemplarul.

În America: pe un an 1 dolar.
Numeri singuratici 5 cents exemplarul.

Toate scrisorile și abonamentele să se
facă pe adresa . . . EPOCA DE AUR
Strada N. Filipescu 10 CLUJ.

Epoca de Aur

REVISTĂ :: DE :: FAPT :: SPERANȚĂ :: ȘI :: CONVINGERE

A P A R E T O T A D O U A D U M I N E C Ă * * * * *

Vol. II.

Duminică 25 Februarie 1923.

No. 6.

MINUNI ÎN SECOLUL AL XX-LEA

MĂNĂSTIREA benedictină de adorare perpetuă, din Clyde, Mo., publică printre alte broșuri una care este intitulată „Minunile Crucii miraculoase din Limpias“, Spania, și în care se povestește că un chip de lemn de-al lui Christos, înțepenit pe o cruce dintr'o biserică romano-catolică din Limpias, Spania,

... pare că e viu, și mulți dintre cei ce-l privesc observă suferințele sale, agonia și moartea sa, întocmai cum s'au petrecut pe Calvar aceste taine ale pămâtelor. Când mișcă ochii săi îndurerați; când învârtește în toate părțile capul său încins cu cununa de spini; când deschide și închide buzele sale părțite și sângerine. Expresia feței sale dumnezeiești se schimbă în așa mod că te mișcă până la lacrimi, schimbându-și culoarea naturală în cea purpurie, apoi în cenușie și în celelalte culori ale morții. O sudoare rece acopere trupul. Un sânge curat, roșu, curge din răni, mai cu seamă de pe buze și din cununa dureroasă de spini, și picură pe fața Sa, pe umeri și pe piept. Buzele întredeschise arată că suferința este plină de spumă și sânge, iar din când în când iese din sfânta rană a coastei Sale un șiroiu de sudoare curată.

„Partea însemnată a acestui fenomen sau arătări este că unii din cei de față observă mișcarea în mod clar și totuși, pe când alții imediat de lângă ei nu văd nici cea mai mică schimbare în Sfântul Christos.“

După cum reiese din broșura amintită, Rev. Fr. Gaspar de Cebrones, administratorul Capușinilor din Coruna, Spania, scrie că:

... unul dintre Părinții Capușini, Părintele Jalon, a apropiat de Chip și a pus mâna sa pe pieptul ei. După o vreme mare lui mirare, el a observat că palma sa înfrântă ce a atins-o de Chip, era umedă, ca și cum ar fi fost asudată.“

Broșura ne spune că în ziua de Miercuri, 25 Iulie 1919, când au vizitat biserica patru mii de pelerini

... sute de lumini electrice cu lumina lor strălucitoare luminau acel loc. îndată după începerea slujbei spre marea mirare a mulțimii, s'a repetat iarăși minunea. Cei de față au observat că Chipul nu numai că mișcă ochii și buzele, dar și că pe fața lui misterioasă

strălucia o scântie de viață, și că de pe fața lui rănită cădeau stropi de sânge cu sudoare.“

Ea citează din ziarul *El Debate*, din Madrid, întâmplarea Marchizului de Ugena, în care acest Marchiz povestește că în momentul ce au intrat în biserică femeea și copiii săi, copiii i-au zis mamei lor că au văzut pe Domnul zămbind, dar că ea însăși n'a văzut nimica.

„Scurt timp după aceasta a început a i se părea că Chipul a mișcat capul. Ea a privit cu atenție crucea, temându-se, totuși că aceasta poate fi o iluzie. Crezând că aceasta nu poate fi decât o închipuire în mintea ei, ea întrebă pe copiii ce văd ei. Amândoi își îndreptară privirea în spre dumnezeescul Mântuitor, și răspunseră deodată: „El își mișcă capul dintr'o parte în alta.“

Broșura continuă cu povestirea unui mirean englez, care scrie că în timpul liturgiei:

„Am văzut cum se ridică un fel de nour, se împărtășie și acopere picioarele, apoi trupul, mâinele și în fine întreaga cruce cu Christos în Agonie, și cum numai fața dumnezească îi rămâne cu expresia-i puternică, foarte liniștită și foarte frumoasă: și în acelaș timp toată este luminată cu o bucurie aurie, foarte puternică. După câteva minute, nu știu câte, acest nour dispăre — sau, mai bine zis, se trece, pe care-l văd clar și lămurit după cum cineva vede un nour trecând preste soare.“

Ea citează din *Diario de Navarra*, din 29 Iulie 1919, ceea ce povestește un student în medicină, Heriberto de la Villa:

„Abia intrasem în biserică și mi-am îndreptat privirea pe Christos, când văzui că El își mișcă gura, ca și cum ar fi vorbit în mod cu totul natural. Am privit mai cu atenție, și am văzut că-și întorcea ochii în toate părțile, apoi m'am așezat în partea dreaptă a bisericii, alături de sacristie. Am privit apoi iarăși la Sfântul Christos, și am văzut că El se uită în partea opusă mie, apoi a aruncat asupra mea o privire îngrozitoare, pătrunzătoare! Eu m'am cutremurat și nu m'am putut ținea, am lăsat ochii în jos. Când enervarea mea a încetat, l-am privit iarăși, și am văzut că El privia într'o parte dela dreapta Sa, și în acelaș timp

și-a plecat și și-a întors capul astfel că i-am putut observa partea de dinapoi a coroanei. Iarăși și-a plecat capul, apoi și-a reluat poziția regulată a chipului. Încă odată și-a pironit privirea asupra mea întocmai ca și mai înainte, ceea ce a făcut asupra mea o impresie atât de îngrozitoare, că am trebuit să părăsesc biserica. Toate acestea s'au petrecut în aproape patru minute.

„M'am emoționat atât de tare, încât nu m'am putut reîntoarce la biserică până la ora 5 d. m. și când am privit pe Sfântul Christos, am văzut că fața și pieptul său au luat încetul cu încetul o culoare albastră de tot închisă. Ochii lui se mișcau când la dreapta, când la stânga, când în jos, când în sus. Buzele sale erau puțin deschise, ca și când ar fi simțit o greutate în a respira. Aceasta a durat cam cincisprezece până la douăzeci de minute. În acelaș timp am observat că în momentul ce-și îndreptă privirea spre stânga, ochii lui rămân pe un timp ațintiți asupra unui punct iar când privia în jos, ochii Lui s'au făcut mai mici până ce s'au închis cu totul. În acelaș moment El a închis gura, în vreme ce pe fața Lui s'a observat o expresie de durere și resignare, lucru care m'a atins foarte mult. Am văzut, asemenea, că pe sprânceana stângă s'au făcut o rană, din care a eșit sânge care a căzut pe geană. Apoi am văzut cum de pe cunună a căzut un alt strop de sânge pe față. Aceasta am putut deosebi foarte bine, deoarece sângele era de culoare roșie deschisă, ceea ce contrasta vădit cu culoarea albastră întunecată a feței. După aceasta am văzut cum stropii de sânge au început să cadă de pe cunună pe umeri, dar fără să atingă fața. Buzele s'au îndepărtat și mai tare decât înainte, și printre ele a eșit o masă albă de spumă.

„În acest moment s'a suit pe tribună la altar un Dominican. Sfântul Christos l-a privit în continuu timp de cinci sau șase minute, apoi închise ochii și gura, și a rămas astfel cât a durat căzania. Când Părintele a terminat cu aceste cuvinte sau cam la fel, „Și acuma, O Sfinte Christoase al Agoniei, dă-ne nouă binecuvântarea Ta“, Christos deschise ochii, a zămbit, și și-a plecat ca și cum ne-ar fi binecuvântat. În momentul acesta mă întrebă cineva or de pot jura pe ceea ce am văzut. Voiam să răspund imediat că da, deoarece priviam încă minunea, dar m'am reținut și am cugetat or de era cu cale sau nu. Apoi am văzut că Sfântul Christos care, ca și cum ar fi dorit să-mi arate ceea ce am văzut, a deschis iarăși gura Sa, și dintre buzele Sale deschise a eșit mult sânge și spumă. În momentul acesta bărbia Sa s'a făcut palidă de moarte, după aceea, ca unul ce moare, și-a ridicat ochii în sus cu ultima sa efortare, așa că se vedea numai albeața lor.“

Broșura citează apoi următoarea întâmplare publicată de Dr. Ant. Gutierrez de Cossio în *The Adalid Serafico* din Sevilla, anume, că întovărășit de un alt medic, el a vizitat biserica în scopul de a găsi o explicație științifică pentru pretinsele minuni. El zice:

„Eu observ în fața sa o schimbare, clară, lămurită și negreșitoare. Sfântul Christos trece la agonia adevărată, cu toate semnele caracteristice unui om ce moare. Nasul său se subțiază; buzele sale, se strâng mai tare, se fac mai albastre și se deschid. Obrajii apar mai slăbiți, iar fălcile mai întunecate, și mai eșite înainte.“

Broșura citează pe un scriitor din *Universul* londonez, care scrie o pagină din cele întâmplare unui Dr. Don Luis Nieto, un chirurg din Valladolid. Rugăm pe cititor să-și noteze cu atenție această întâmplare a d-lui Nieto, întru cât ea ne va servi ca o cheie la explicația adevărată a acestor minuni, fiind că vom reveni asupra lor la finea articolului. Cazul e următorul:

„Dr. Nieto a avut *un vis* în care i s'a arătat Chipul lui Christos al Agoniei. Mișcat de această arătare, a întreprins un peleginagiu la Limpias ca să asemeneze arătarea ce-a avut-o cu figura de acolo, pe care n'o cunoștea mai înainte. Care nu i-a fost mirarea când a aflat că ochii se mișcau cu acea dulce expresie, care aruncă asupra lui aceeaș privire puternică și pătrunzătoare ca și în visul ce l-a avut. Impresia aceasta l-a făcut să-și piardă conștiința pe câteva minute. El a mărturisit că era pe deplin familiarizat cu toate amănuntele bisericeii, pe care n'o văzu-se nici odată înainte și a cărei descriere n'a citit-o.“

Broșura citează diferite pasagii din *Semana Catolica*, dintre cari unul se referă la un copil care mărturisește că Chipul de pe cruce a rostit următoarele cuvinte în latinește, „*Parce, Domine, parce populo Tuo*“, ceea ce copilul n'a înțeles, dar cari, traduse înseamnă, „Cruță, o Doamne, cruță poporul Tău“ Un altul vorbește despre cele văzute de Rev. P. Martinez, pastor din Baneza Leon, care povestește următoarele:

„Scurt timp după Sfânta Liturghie, când mă porniam spre casă, am observat că ochii Chipului erau vii, că ei se mișcau când spre dreapta, când spre stânga, când în sus. Apoi Sfântul Christos își îndreaptă privirea direct înainte, și după aceea, lasă ochiul să privească împrejur într'o formă de semi-cerc.

„Eu m'am ridicat — până atunci stătusem pe genunchi — mi-am schimbat poziția și am întrebât pe ceilalți ori de văd ceva. Ei mi-au răspuns, „Nu!“ Eu am privit încă odată și iarăși am observat cum ochii Chipului se mișcă asemenea ochilor unui om viu. Nu m'am încrezut nici acuma în arătare și pentru a doua oră am întrebât pe vecinii mei or de ei nu văd nimic? Iarăși au răspuns negativ. Am recurs la alte măsuri de precauțiune — am împrumutat trei diferite feluri de ochelari. Fiecare din ei i-am folosit mai de multe ori, dar întotdeauna am văzut aceeaș arătare minunată.

„Convins fiind de aceasta, am observat că privirea Domnului nostru se întorcea în toate direcțiile mai lung timp înspre stânga și în sus. Expresia ochilor era tristă întocmai ca la cineva care se stăruiește în toate chipurile de a alunga o durere care-l apasă...“

„Domnul nostru își ridică ochii săi spre cer în mod rugător. Ei erau așa de plini de lacrimi, încât cu greu puteau vedea — un fapt ce l-am observat de două ori. O singură privire de mângâiere, sau mai bine zis de ușurare am observat în fața sa...“

„În sfârșit, după toate acestea, am văzut cum Mântuitorul nostru își mișcă buzele, deschide gura sa de

două ori pentru a respira adânc ca și când ar fi voit să se ușureze și apoi făcând mișcarea ca și când ar fi vrut să zică: „Acuma nu mai pot!” Apoi fața Lui deveni foarte palidă și cofundă. Eu nu știu ce-a fost, dar a eșit ceva din gura sa pe ambele părți ale bărbiei. După aceasta a respirat îndelung de două ori, asemenea unuia care moare, a înălțat ochii către cer și a murit.“

[Dar (Romani 6:9) „știind că Christos după ce a înviat din morți, nu mai moare; moartea nu mai are putere asupra Lui“, noi ne mirăm cum Rev. Martinez împacă vedenia sa cu Biblia sa. — N. Red.]

Prea Rever. D. Pedro Segura, episcop de ajutor din Valladolid, Spania, zice:

„Eu am văzut foarte lămurit cum Mântuitorul nostru își deschidea buzele sale și le închidea iarăși. Le deschidea repede, dar le închidea încet. Domnul nostru a făcut același lucru după amiază, când eu singur am privit această minune timp de zece minute. L-am privit mai departe cu atențiune, și am văzut cum se închide gura încet, până ce, buzele s'au atins așa că a dispărut cu totul spațiul dintre buzele întredeschise. N'au putut pătrunde nici razele luminii electrice care lumineau trupul din ambele părți nici cele ale celor șase candelă care lumineau dinspre altar. Totuși, recunosc că această mișcare n'a făcut asupra mea nici o impresie. Eu nu credeam în ceea ce vedeam.

„Iarăși am privit spre Sfântul Christos, am văzut foarte bine cum își mișca capul dintr'o parte în alta. Aceasta a făcut-o treptat ca și cum ar fi fost legat dinapoi. Pe fața lui se observă o frică mare și o durere profundă, precum se întâmplă cu un om care moare și-și dă sufletul. Nici această minune n'a făcut asupra mea nici o impresie deosebită. La sfânta Liturghie, am privit încă odată spre Christos, și i-am incredințat eparhia mea. De astă dată am observat cum ochii săi se mișcau dintr'o parte în alta. Când am văzut aceasta, inima mea bătea așa de tare, că abia am putut respira. Eram enervat din cale afară și m'am zăpăcit pentru mult timp.“

Cititorii își vor aduce aminte despre sfinții de bumbac din Rusia, și cari au auzit probabil și despre alte mii de chițibușuri de acest fel, vor zîmbi cetind minunea de mai sus ca una din numărul nesfârșit de înșelăciuni impuse de Papism supușilor săi. Poate că ei au drept, dar noi credem că există o altă explicație mai bună: această explicație este *Demonismul*.

Demonii influențează mintea; aceasta o dovedește faptul că unii oameni văd cum se mișcă Chipul, iar alții nu. În cazul d-lui Nieto se vede că demonii i-au influențat mai întâi mintea sa pe când dormia; iar mai târziu, când a văzut Chipul, ei n'au avut decât să-i repete și să aprofundeze această influență ce-au exercitat-o înainte.

Mediurile spiritiste fac în India ca publicul să vadă cum crește în fața lor un copac și cum un băiat se suie pe el și dispăre în văzduh. Arătarea este, în aparență, pentru ochiul omenesc, *reală*, dar dela o distanță de cincizeci sau o sută de pași fotograficul nu poate observa altceva decât pe Hindușul ce zămbește înconjurat de o ceată superstițioasă care cascadează gura împrejurul lui.

Înainte de ce Chipul a început a se mișca și a vorbi, biserica din Limpias era atât de sărmană și cercetată așa de slab, că pastorul se purta cu gândul să o închidă. Acuma se îmbulzesc la ea cât nu mai încap, iar veniturile ei sunt uriașe.

Biata omenire!

LA OBSERVATORIU de E. Schutzbach

ÎN GENERAL vorbind, noaptea nu este un prieten al omului. Totuși ea este, când e cerul senin, de o frumuseță rară. Într'o splendoare solemnă, ea-și întinde bolta-i înstelată peste pământul obosit; deoarece noaptea poate procura sufletului omenesc o bucurie, pe care o procură în felul ei și o zi de soare strălucitor. Pe când aceasta din urmă este în stare de a cauza omului o dispoziție voioasă și fericită a sufletului, c'am același farmec îl produce și cerul instelat din timpul nopții. Nici n'ar putea fi astfel; pentru că oamenii, văzând aceasta, își pot face o închipuire despre nemărginirea universului și cu aceasta, în același timp, o închipuire despre înțelepciunea măreață și despre mărimea lui Dumnezeu.

Dar dacă numai cerul instelat, văzut cu ochiul liber, inspiră admirație, ce farmec nespuse pot produce minunile creațiunii, ce ni se descoperă cu ajutorul unui telescop mare. Într'adevăr, e o plăcere deosebită de a fi la Observatoriu, și de a privi de acolo minunata lume și atelierul strălucitor al lui Dumnezeu. Mintea se înalță în sus spre sferele nesfârșite ale universului nesfârșit — lăsând la o parte toată nimicia și josnicia vieții de toate zilele, uitând timpul și spațiul.

La Observatoriu era ora nouă seara. Noaptea aprinsese tocmai luminile ei cerești minunate, stelele strălucitoare, ca și cum ar fi trimis pe pământ salutul lor prietenesc — maestrul Orion, cu uriașii lor sori minunați. Betelgeuse,

strălucind într'o lumină minunată de culoare roșie, și scânteietorul Rigel; mai departe, Taurus cu curecubeul său Aldebarau de culoare roșietică, plăcutul grup al Pleiadelor cu quadrupla ei stea Aleyone, marele Leo cu Regulus „regesul“, etc.

Telescopul era îndreptat către magicul Vega, steaua principală din constelația Lyrei. Ea prezintă o lumină admirabilă. Steaua scânteiază cu o lumină aurie din aureola de culoare violetă, albastră ce o înconjoară, astfel că ochiul abia se poate desbăra de acest brilliant uriaș al cerului.

Acuma trebuia observat Arcturus cel ce lumină de o culoare roșie, steaua principală din constelația Boötes: un soare cu scânteii roșii, prima dintre stelele fixe ce se văd de cu seară pe cer. Boötes este una din constelațiile cele mai luminoase și se poate deosebi ușor, deoarece Arcturus, împreună cu alte două stele din aceeași constelație și cu aproape steaua principală din Cununa — Gemma — formează un Y lămurit. Apoi Profesorul ni-a atras atenția asupra platenei Jupiter, cuprins de telescop. Ea luminează ca un soare, și razele ei strălucitoare arată că are lumina ei proprie. Acest uriaș corp ceresc care, în ce privește volumul său este de 1270 ori mai mare decât pământul, și are o distanță de la soare de cincisori mai mare decât pământul — anume, 480,000,000 mile — oferă o priveliște încântătoare cu zonele sale interesante și cele patru luni vizibile, cari strălucesc ca niște sori în miniatură. Luna din apropierea acestei puternice planete pare a fi înconjurat de o bancă de nouri; ea este ceva mai mare decât luna noastră pământescă. A doua, mai mică, are o lumină albastrie; a treia este satelitul cel mai mare și mai luminos, de o culoare gălbue; a patra, câte odată întrece în strălucire pe ceilalți, și este acoperit de un văl strălucitor de aburi apoși. Pe lângă aceste patru luni Jupiter mai are alți cinci sateliți mai mici. Creatorul le-a dat tuturor acestora orbitele lor de rotațiune. Jupiter, acest puternic corp ceresc, ce strălucește cu o lumină aurie, se învârtește împreună cu ceața sa numeroasă de luni, în prejurul soarelui nostru, iar durata mișcării sale de revoluțiune este egală cu aproape doisprezece ani pământesci, totuși ziua sa astronomică este de 9 ore și 55 1/2 minute.

Acuma a pătruns în ochii marelui instrument o altă minune cerească dintre alte milioane:

Albireo din constelația Lebedei. Cupola începe a se învârti, până se poate vedea obiectul dorit. Albireo este una din cele mai frumoase stele duble — un soare dublu, unul strălucind cu raze aurii celălalt albastru. „Doi sori ce se controlează reciproc“, talmăci Profesorul. Acuma se cunosc nu mai puțin decât mii de astfel de stele duble, astfel că se poate presupune a fi cu totul natural să credem aceasta ca o regulă, iar sistemul nostru solar cu un singur soare este o excepție.

Dar nu numai că telescopul descoperi astfel de sori dubli și multipli, ci și spectroscopul. Se poate observa că anumite rânduri sau grupuri ale corpurilor cerești, ce se dublează în anumite perioade, se despică în alte perioade încă odată și astfel formează sisteme împătrite.

Totuși, natural, trebuie să se facă o deosebire între stelele duble fizice cari aparțin la un loc și formează în sine un sistem solar, și stelele duble optice, cari, în realitate stau foarte de parte una de alta și numai din întâmplare se întâlnesc în aceeași linie de vedenii. De exemplu Gamma, din constelația Andromedai, — un juvaer strălucitor pe cer — este o stea triplă. Dar numai telescopul descoperi frumusețea ei minunată; steaua ei principală strălucește ca lumina aurie de culoarea topazului, pe când tovarăsa ei dublă strălucește cu o lumină frumoasă albastră, întocmai ca și lumina safirului.

„E de mirare, într'adevăr, Profesorule“, întrebară unii, „cum oamenii nu cred în existența unui Creator când văd aceste minuni ale Cerului?“.

„Adevărat, e trist, dar e un fapt aproape general“, răspunse Profesorul. „Nici chiar astronomii nu fac excepție. De sigur, mulți admit că minunata construcție a universului este astfel alcătuită că mărturisește a fi eșit din mână unei Inteligențe Supreme, înzestrată cu o putere creativă nemărginită. Asemenea e adevărat, că cei mai mari cercetători ai științei, întemeietorii științei naturale — au mărturisit că există un Creator atot-înțelept de a cărui existență dovadă reiese clar din continuitatea desăvârșită a fenomenelor din natură, precum și din prezența unei puteri de atracție din soare care se vede din mișcarea de revoluție a planetelor în jurul soarelui și cari fac curse precise. Un om cuminte se vede pe deplin îndreptățit de a se indigna, când după ce a văzut și a privit și a admirat frumusețea și simetria cerului înstelat, este confruntat cu prostia îndrăzneță care cu-

tează să atribue toate acestea unor puteri naturale oarbe.

În timpul acesta telescopul a fost îndreptat către grupul globular de stele din constelația lui Hercules. „Un univers pentru sine“, ne zice învățătorul nostru. Ce mare plăcere pentru ochi. „Stele ca nisipul, fără număr“, observă cineva potrivit. Da, nisip de sori; deoarece fiecare grăunte mic de nisip reprezintă un soare imens, în jurul căruia se mișcă o ceată de planete. Ele strălucesc ca niște grăunțe mici de aur curat și diamant. Distanța dintre diferitele stele, mii la număr, a fost calculată la 40 ani de lumină, iar distanța întregului grup de stele dela pământ, la una mie ani de lumină; un an de lumină însemnând distanța pe care o parcurge lumina într'un an.

Lumina parcurge 186,400 mile pe secundă. Deaceea lumina parcurge într'un an o distanță de 5,880,024,310,000 de mile — 5 trilioane, 880 bilioane, 024 milioane și 310 mii de mile. O rază de lumină, prin urmare, ar fi în stare să înconjoare aproape de opt ori pământul între o lovitură și alta a ceasornicului nostru. Steaua fixă așezată cel mai aproape de sistemul nostru solar — Alpha Centauri — este cam de patru ani de lumină sau 21,747,950,000,000 mile departe de noi, sau 277,000 ori mai departe ca soarele. Cu un tren accelerat am ajunge la această Stea în 1,250,000 ani.

Unui ochiu bun se prezintă acest grup de stele noaptea pe cer, ca o pată îngustă luminoasă. Se cunosc astăzi mai mult de 700 sute de astfel de grupuri de stele. În multe din ele stelele sunt grupate așa de strâns una lângă alta că numai din aparența lor granulară se poate înțelege că e vorba de un grup de stele.

Ele sunt, după cum ne învață observațiile, sisteme organizate, în realitate sunt fiecare un univers pentru sine.

„Și, iată! oameni mici plini de 'ndoială.

„Nu vor să creadă 'n Creatorul acestor lumi“, replică Profesorul. „Am voi să știm, dacă în afară de pământ mai există și alte corpuri cerești locuite de ființe inteligente?“, întrebăm noi. „În ce privește chestiunea aceasta n'avem nici cea mai mică informațiune“, răspunse Profesorul, „dar sunt de acord cu Snyder, când zice: „Numai un nebun smintit ar putea crede că în spațiul nesfârșit, puterile creatoare, fără margini ar fi putut crea numai o singură lume locuită de ființe și luminată de soare!“ „Desigur,

continuă Profesorul, părerea că puterile *impersonale* crează persoane și că minunata structură a lumii este un produs întâmplător al unei puteri fără rațiune, lăsăm aceasta în seama celor incapabili de a judeca“. Apoi, în scopul de a întări ceea ce spusese, el a îndreptat telescopul în direcțiunea Căii Laptelui, în constelația Lebedei, compusă din milioane de sori, ce stau foarte aproape unul de altul.

Ochilor noștri uimiți se desfășoară o măreție magică. Strălucirea nebuloasă a Căii Laptelui se desface în acest instrument puternic în nenumărate stele-sori. Inima celui ce o privește este cuprinsă de o adorare adâncă pentru Acela ce a creat toate aceste mărețe minuni ale Cerurilor în spațiul fără margini. În chip maestos, Calea Laptelui, care are aparența unei uriașe fășii scânteietoare, se ridică în formă precisă în spre Ecuator, se întinde într'o curbă puternică dela un orizont la altul, și-și continuă calea printre constelațiile nesidionale, astfel că întreg acest misterios fenomen cereșe formează aproape un brâu necurmat de lumină, totuși de o lățime diferită.

Marele astronom Herschel a calculat numărul stelelor fixe din această bandă de sori, ce se pot observa cu ajutorul unui telescop mare, la 20 milioane. Cu ajutorul spectroscopului, însă, care adună și disolvă orice rază de lumină în părțile ei din cari se compune, se poate, în multe cazuri, întrebuița radiațiunea luminii ca bază din care să deducem concluziuni cu privire la natura noului de lumină. Deoarece, dacă analiza spectrului descopere un așa numit spectru de emisiune ce constă din linii luminoase, atunci materia nebuloasă constă dintr'o materie luminoasă de gaz; de pe altă parte, însă, în cazul când spectrul este neîntrerupt, atunci el constă din stele sau sori. În acest caz e vorba de un grup de stele așezat în sfere nemărginit de depărtate.

Și totuși această Cale a Laptelui, care formează un arc de-asupra noastră, și căreia are onoarea de a aparține și sistemul nostru solar, nu e nici de cum unic, după cum ni s'a dovedit din ultimele observațiuni, există mai multe de acestea.

În momentul acesta telescopul a fost regulat către un astfel de sistem de Calea Laptelui — marea nebuloasă misterioasă din Constelația Andromedei, — care e la o distanță de noi de 300,000 ani de lumină, și care o putem ob-

serva de pe pământ foarte bine dintr'o parte. Aspectul ce se prezintă ochiului e de o frumusețe fără seamăn; și numai singur gândul că avem aici de a face cu o Cale a Laptelui de patru ori mai mare ca a noastră, ne copleșește cu desăvârșire. Diametrul ei este egal cu 25,000 ani de lumină. Deoarece spectrul este neîntrerupt, această nebuloasă se compune de nenumărate milioane de sori strălucitori; și pare a fi foarte probabil că în jurul acestor sori se învârt planete și luni. Între aceste stele scânteietoare și luminoase cari formează acest ecliptic ocean de lumină, există desigur ca orișunde în mijlocul creațiunilor vizibile — în microcosm și macrocosm — o varietate nesfârșită, care dovedește minunata înțelepciune a Creatorului și Stăpânitorului care șade pe tronul nemărginitului univers și domnește peste toate.

„Ași dori să știu dacă întreg universul stă sub controlul unor legi naturale la fel cu acele cari, cum le cunoaștem, stăpânesc sistemul nostru solar?“ — am întrebat. După un moment de cugetare, Profesorul nostru replică: „În orice caz, acesta este condus de legile eterne fundamentale primitive; totuși, desigur, în vederea marelui număr de stele fixe ce se deosebesc una de alta, aceste pot lua forme mai diferite și mai complicate. Totuși, putem presupune că nu toate legile universului ne sunt cunoscute. Ajunge, de exemplu, să ne amintim stelele duble fizice și sistemele solare întregite sau multiple cu acelaș centru de gravitațiune. Sau spre pildă, putem lua o privire la planeta Uranus“, zice fizicul, și în momentul acesta făcu să se arate în ochiul cel mare al telescopului acest corp uriaș.

Uranus prezintă o vedere ciudată și totuși întru câțva frumoasă. Lipsindu-i lumina aurie a puternicului Jupiter, el se prezintă nouă într'o culoare c'am verde închisă ca a mării; iar razele sale plăcute sunt slabe. Cele patru

luni ale sale numite Oberon (înconjurat de un cerc asemenea celui de pe Saturn, o noutate în știința astronomică), Titania, Ariel și Umbriel au o mișcare retrogradă; la fel să mișcă a opta lună a lui Jupiter, a noua a lui Saturn și satelitul depărtatului Neptun. Apoi Uranus are încă lunile sale mici, dar cari au o lumină slabă, și se mișcă în jurul polilor lor. Ba și mai mult, privind de pe Uranus, steaua zilei noastre, soarele, răsare la Vest și apune în est. Incepând cu ele, ele sunt niște mici neregularități și particularități pentru un sistem solar, cari se explică din formațiunea lor puțin explicată.

Dar cu toate aceste abateri aparente dela starea normală, toate corpurile cerești — fie sori, planete, luni sau sisteme solare întregi — nu se mișcă în nici un caz pe căile lor. Legături nevăzute — legile gravitațiunii sau puterea gravitații — le leagă în mod irezistibil de centrele lor de control respective; și toate sistemele de Căi lactee, formate de sori puternici și nenumărați precum și de grupuri de stele, nu sunt la rândul lor altceva decât dintr'un sistem și mai mare, ce se mișcă în jurul unui corp central comun. Marele astronom Maedler a stabilit steaua quadruplă Alcyone din grupa Pleiadelor ca punctul optic central sau soarele central al întregului univers.

Nicăiri în minunata clădire a lui Dumnezeu nu se poate observa vre-un capăt sau hotar, ci mai curând o adâncime fără fund, de un spațiu nemărginit și nesfârșit, în care imaginația omească se pierde. Structura întregului univers, prin măreția, varietatea sa nesfârșită și simetria sa ce o întâlnim orișunde, stârnește în noi o admirație uimitoare. Eternitatea nu este suficientă pentru a înțelege toate minunile Ființei supreme. Ele toate preamăresc și slăvesc înțelepciunea nemărginită a Arhitectului ce le-a făcut.

RĂCELILE de A. J. Holmes.

CE SUNT răcelile? Cari le sunt cauzele? Cum le căpătăm? S'au spus despre răceli multe de toate; știm totuși puțin despre ele, deși avem deosebite teorii în privința lor.

După părerea învechită, răcelile sunt rezultatul expunerii la aer rece sau curenților, sau poate o răcire a extremităților, cum este în cazul picioarelor ude. Culturiștii fizicii și tămă-

duitorii nefarmacisti sunt de părerea, că răcelile sunt efectul unei închizături trupesti sau o stare otrăvită a trupului. Pare mult mai întemeiate, că ultima teorie este mai aproape de adevăr decât cea dintâi. Pare fără legătură cu judecata și faptele, ca temperaturile joase să cauzeze în chip necesar o răceală, aceasta pentru motivul, că exploratorii arctici nu se îmbolnă-

zese nicicând din cauza aceasta. Tocmai dimpotrivă, cei care locuiesc departe de aerul rece și proaspăt, sunt acei care suferă mai mult din cauza răcelilor. Culturistul fizic susține, că omul nu va răci nicicând, dacă va putea menține sub toate condițiile echilibrul circulației. Pentru a te cuprinde o răceală trebuie să existe o stare a trupului favorabilă răcelii, și condiția aceasta este cauza cea adevărată.

Ceeace observăm în privința răcelii, constă într-o serie de simptome care indică condiția sau cauza care o produce. Noi vedem efectul, nu vedem însă cauza. Causa este frigul real și nu simptomele. Pentru ca să curezi răceala, trebuie îndepărtată cauza. Simptomele unei răceli arată, că trupul se străduiește să scape organismul de o mulțime de impurități (necurătenii) sau materii stricate, care au fost reținute într'înul, dar cari trebuiau eliminate cu mult mai înainte pe-o cale naturală. Și simptomele sunt tocmai procesul curei.

Natura ne face atenți prin aceste simptome, că starea noastră lăuntrică nu este în regulă. Ele ne arată deasemenea, că trupul se curează încurcându-se de relele stării actuale. Simptomele acestea sunt manifestările curei, care se găsește în progres. De fapt, când apar simptomele, am început să ne fie mai bine înainte de a se manifesta ele, noi suntem într'adevăr serios bolnavi; pentru că în acest timp sistemul a fost încărcat cu materii otrăvitoare, care nu începuseră încă să fie eliminate. Dacă avem destule rezerve de forțe sau energie pentru a suporta procesul acesta al curei până când naturei îi reușește să le răzbească, înseamnă că e bine; de nu vom muri.

Simptomele acestea sunt o dovadă a străduirilor ce le face natura spre a birui relele condițiuni, care au înveninat sângele și au încurcat funcționarea regulată a tuturor organelor. Ca rezultat al traiului contrar legilor naturii, sistemul s'a încărcat cu materii care au înveninat și au îngroșat sângele, au împovărat organele vitale, au moleșit articulațiile, și au lăsat epuizați în țesutul celular din întreg corpul.

Principala cauză a stării acesteia de îngămărire de materii infectate este *supra-nutrirea*, pentru că prea multă mâncare este adevărata cauză a acestei stări. *Supra-nutrirea*, lipsa de exerciții, viața între patru pereți, necurăția lăuntrică, pielea inactivă, ficatul și rinichii supraîncăcați, constipația (încuierea corpului), toate

acestea sunt factorii cari contribuie la creșterea acestei îngămădiri. Procesul acesta a tot continuat până când sistemul a slăbit. Limita a fost atinsă. Acum sau se va libera sistemul de materiile intoxicante, sau trupul va fi înveninat până la moarte. Natura întrebuițează metoda cel mai expeditiv pentru eliminarea acestei otrăvi și simptomele ce le vedem, sunt procesul cel mai rapid al curei.

Părerea obișnuită a celor mai mulți oameni despre aceste simptome este, că simptomele sunt cauza acestei boale a răcelii și lumea încearcă să le alunge și să le împiedece sub impresia, că oprind simptomele, au făcut o „cură“.

Ce trebuie dar să faci unul, ca să vindece o răceală?

Cel mai bun și mai expeditiv mijloc este scoaterea acestor materii otrăvitoare; și cel mai lucrător și mai repede leac este înlăturarea. Nevoia cea mare acuma e, să se purifice (curățească) sângele; și unul dintre cele mai bune și mai prețioase metode e acela prin porii pielei.

Pielea trebuie stimulată la activitate neobișnuită, printr'un tratament special. Perspirația este unul dintre agenții cei mai buni ai naturii pentru curățirea sângelui. O bună asudare este un bun metod pentru îndepărtarea frigurilor sau febrei înlăturând pur și simplu materiile înveninate prin porii pielei. Orice alt tratament pornind de aci, dela perspirație va fi bun pentru tratarea unei răceli. O baie turcească este un mijloc excelent în scopul acesta. Orice altă bună „asudare“ va face la fel de bine. Ea te curăță; și acesta este secretul unei bune sănătăți, inclusiv al unei minți curate. Dacă unul poate să facă o fugă lungă sau o plimbare grăbită, fiind cald îmbrăcat, va corespunde foarte bine scopului.

Poate forma cea mai efectivă a tratamentului pentru cazurile obișnuite este o baie caldă și o injecție. E important, ca să nu răcești, că după ce ai provocat o asudare, să faci o baie cu un burete rece sau o stropire cu apă rece pentru că după cum asudarea deschide porii pielei, apa rece îi reînchide, cauzând astfel o reacție.

După fricțiuni și după o baie caldă și rece, e mai bine să te culci într'un pat cald și să-ți puni la picioare o sticlă cu apă fierbinte și acoperindu-te bine, să continui a asuda până dimineața în cazul când ai început tratamentul seara.

Să nu iai nici un păhar de rachiu sau orice altă beutură alcoolică, sub impresia că ți-ar face bine. Beuturile alcoolice nu ajută la vindecarea răcelii, ci-ți slăbesc numai și-ți micșorează rezistența. Pilulele, prafurile și siropurile nu fac decât să sporească organele supraîncărcate care trebuie curățite. Tratamentul acesta, împreună cu un post de trei-patru zile, va da obișnuit rezultate grabnice.

Abstinența e întotdeauna binefăcătoare pentru alungarea răcelii și chiar se ordonă, când cineva n'are poftă de mâncare. Să fii răcit și să mănânci fără să ai poftă de mâncare, înseamnă să pui gaz pe foc. Nu trebuie firește să credem, că postul e întotdeauna necesar. În unele cazuri omul duce dorul fructelor acre; și 'n aceste cazuri merele, strugurii, poama, portocalele și limonada cu foarte puțin zahăr, încât acesta să fie numai gustabil, pot fi luate în voie oridecâteori le dorești.

Beutul liber al apei, atât al celei calde cât și al celei reci, e recomandabil în special pentru intensificarea unei eliminări active. Apa caldă este mai cu seamă binefăcătoare. Oricât ar fi de atacat gâtulejul, această il va curăți și îl va steriliza în mare măsură.

Trebuințele sanitare celelalte, mai ales aerul proaspăt și somnul, vor trebui strict respectate când tratezi o răceală. Dacă trăești afară 'n aer liber, te vei scăpa mult mai curând de răceală. Decumva neajunsul a provenit în parte dintr'o oboseală prea mare îți va trebui de bună seamă cât mai mult somn în aer curat, proaspăt.

Tratamentul tusei e de obicei acelaș ca și al răcelii, întrucât una e dezvoltarea celeilalte. Pentruca să scapi de tuse, îți trebuie o circulație mai mare și o mai activă eliminare. Tusea e acțiunea firească hotărâtă pentru curățirea flegmei și mucilor.

Tusea bronchială este uneori foarte dârză și se poate dezvolta într'o iritație. Într'un asemenea caz trebuie să resistăm înclinației la tușit. Trebuie atunci să începem o generală reîntremare. Dacă te-ai obișnuit cu exerciții zilnice afară în aer, cu o dietă convenabilă și cu o purtare de grijă pentru păstrarea bunei circulații și a căldurii trupului în felul arătat, în privința mânelor și picioarelor calde, ai să te scapi în scurt timp de tusea bronchială, după cum la fel, cu aceleași mijloace, vei putea învinge și catarul.

Dacă oamenii și-ar da seama de beneficiul produs de statul, timp de câteva minute în fiecare zi, la soare și în aer liber, ar suferi mult mai puțin de răceli și boale, decât suferă astăzi. E foarte binefăcător să faci o baie de aer, mai cu seamă la soare, frecându-te tare cu un prosop sau cu o perie pentru piele. În chipul acesta îți vei obișnui pielea ca să suporte aerul rece și n'ai să simți de bunăseamă frigul, dacă tot timpul va fi în cameră o bună circulație a aerului proaspăt.

Baia aceasta de aer, împreună cu o baie rece cu buretele, dacă le faci zilnic, vor intensifica circulația și 'ți vor face toată pielea agilă. Acei, cari fac aceasta, vor suferi mult mai puțin de răceală de mâni și picioare. Lucrul acesta e un mare promotor al sănătății și are darul de a-ți păstra aparența de tinerețe.

O mare mulțime de oameni, care-ar putea să se buceure de o sănătate completă, din cauza neprișperii lor în toate materiile de educație sanitară, trec prin viață cu o sănătate slabă sau cu una indiferentă. Dacă ei s'ar îngriji mai mult de pielea lor, ar avea o putere mult mai vie și ar părea mult mai tineri și ar trăi mult mai mult. Prin aceasta și-ar ușora rinichii; pentrucă pielea poate să ușureze rinichii într'un mod minunat, curățind din trup multe materii otrăvitoare. Când pielea este neglijată, rinichii sunt încărcăți cu o funcție în afară de funcțiunea lor. Despre aceasta ne facem o idee când ne amintim, că bolile de rinichi alcătuesc un considerabil procent al bolilor dovedite fatale (adecă ce nu se pot vindeca). Dacă și-ar da numai omul seama despre însemnătatea pielii în economia umană și ar trata-o într'un chip cu adevărat igienic, răsplata i-ar fi însușită.

În necunoștința și nepăsarea noastră față de legile sanitare, noi nu dăm naturii prilejul. Natura încearcă în toate chipurile să ne compenseze ignoranța, neglijența și păcatele obiceiurilor și ne înzestrează cu organe cu care să ne apărăm împotriva auto-nimicirii noastre, dovedindu-ne cât poate mai mult efectele nebulnelor noastre obișnuite, ale drogurilor, tutunului, și atâtor altor nenumărate obiceiuri și excese distrugătoare, pe care nu le mai amintim. Ea însă nu poate să le îndepărteze acestea mereu, dacă nu colaborăm și noi cu ea.

De-am fi noi înțelepți ca Chinezii, ne-am angaja doctori ca să ne țină în stare bună; iar când ne-am îmbolnăvi, i-am da afară.

O reală schimbare nu va interveni însă până în ziua, când va veni Marele nostru Medic, Împăratul nostru mărit; când împărăția lui va fi întemeiată, lumea va învăța atunci, cum să trăiască; și fiindcă se va supune legilor Epocii de Aur, lumea va fi scăpată de necazuri, dureri, și slăbiciuni.

Cât de mult trebuie să fie recunoscători cititorii „Epocei de Aur“ „Dumnezeului a tuturor darurilor,“ când aud despre „zilele restituiri“ făgăduite de către dănsul prin gura tuturor profetilor săi, e când nu va mai fi durere, nici strigăt, nici răceli, nici tuse sau orice alt fel de morb. — Faptele 3:21; Apocalipsul 21:4.

SPERANȚA PENTRU VIAȚĂ VECINICĂ ȘI NEMURIRE de C. T. RUSSELL.

„De moare omul, re'nvia-va oare? In toate zilele vieții mele a-și aștepta, până mi-ar veni schimbarea“. — Iov 14:14
 „Mântuitorul nostru Isus Christos, care desființă moartea, dete la lumină viață (vecinică) și nemurire prin Evanghelia sa“. — 2 Timotei 1:10.

(Urmare din numărul trecut)

Astfel apare clar, din revelațiunea lui Dumnezeu însuși în această chestiune, că numai el însuși și Fiul său unul născut are această însușire de a fi nemuritor în vremea când apostolii au scris epistolele lor. Intr'adevăr, dacă Unul Născut era *nemuritor* mai de vreme decât în acest timp al înălțării sale, el nu putea fi Mântuitorul lumii — pentru că el n'ar fi putut *muri*; iar în urma orânduiri dumnezeiești, el trebuia să moară ca să fie Mântuitorul nostru. Seris este: „Christos a murit pentru păcatele noastre“ și după aceea a fost înălțat ca să fie nemuritor.

Speranța în viața vecinică se află amintită în mod vag în Testamentul vechi; dar nemurirea nu este așa de mult după cum am arătat. De fapt, Apostolul inspirat zice despre Domnul Isus, că el „a nimicit moartea (a zdrobit puterea ei asupra omului) și a adus la lumină viață și nemurire prin Evanghelia. (2 Timotei 1:10.) Aceasta arată două lucruri: 1. că *viață* în desăvârșire, durabilă, este ceva separat și deosebit de *nemurire*, calitatea de a nu putea fi nimicit; 2. Arată că nici unul din aceste bunuri n'a fost descoperit sau împărtășit mai înainte de venirea evangheliei — „marea mântuire care a început să fie propovăduită de Domnul nostru.“ — Evrei 2:3.

Și ce a adus la „lumină“ evanghelia Domnului nostru cu privire la aceste două binecuvântări mari — viață și nemurire?

a) Ea arată că din mila cerească Domnul nostru a răscumpărat pe toți urmașii lui Adam și astfel a asigurat pentru fiecare membru al neamului omenesc o ocazie de a se *reîntoarce* dela moarte la *viață* — cu alte cuvinte ea mărturisește că vor veni „timpuri de restituire a tuturor lucrurilor despre cari a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor profetilor sfinți dela începutul lumii.“ Restituire, în înțelesul ei cel mai înalt și definitiv, va fi de a aduce la viață pe cei răscumpărați nu numai afară din mormânt, ci și dela diferite trepte ale morții (reprezentate prin boală și nedesăvârșire) — la *viață* durabilă așa cum a avut Adam înainte de neascultare. Evanghelia lui Cristos ne asigură, că se va da

o ocazie deplină de a dobândi binecuvântarea acestei vieți tuturora în condițiunile înțelepte ale Legământului Nou — „la timpul său.“ — 1 Timotei 1:16.

b) „Lumina“ evangheliei lui Cristos arată că planul lui Dumnezeu a îngrijit în mod special ca să fie chemați, încercați și pregătiți un număr mic din creațiunile sale pentru asemănarea cu el mai mult decât cea morală și intelectuală — invitare de a se supune voinței Tatălui și de a-și arăta astfel credința lor către dănsul, ca să poată face din ei „creațiuni noi“, „icoana persoanei sale“, și „părtași ai firii dumnezeiești“ — un element însemnat al *nemuririi*. Aceasta a învățat Domnul Isus, a adus la lumină în evanghelia sa despre îndurarea lui Dumnezeu.

Mărire, cinste și nemurire se pot dobândi acuma — Romani 2:7.

UIMIȚI noi întrebăm; Cărora din toate creațiunile sfinte a lui Dumnezeu — îngeri, cheruvimi și serafimi — va extinde Dumnezeu o chemare atât de înaltă? Va fi dată ea îngerilor, cheruvimilor sau serafimilor? Nu; ei Fiului Său — Fiul Omului, și „miresei sale,“ care urma să fie aleasă dintre aceia pe cari el i-a răscumpărat cu sângele său.

Priviți la acela, care, pentru bucuria ce i-a fost pusă înainte, a îndurat moartea pe cruce, a disprețuit rușinea și ca urmare șeade acuma la dreapta (locul de cinste) al tronului dumnezeesc. El era bogat, dar pentru noi a devenit sărac. Întrucât omul și neamul care avea să fie răscumpărat era om, a fost de trebuință ca Răscumpărătorul să îmbrace formă de om pentru a putea fi un preț corespunzător. Deaceea el s'a înjosit și a îmbrăcat forma de rob; iar după ce s'a văzut în formă de om, s'a înjosit chiar până la moarte — și anume la forma cea mai rușinoasă de moarte — moarte pe cruce. „De aceea și Dumnezeu l-a înălțat foarte sus (la firea dumnezească făgăduită pe care a primito-la învierea sa) și i-a dăruit numele care este mai presus de orice nume (afară de numele Tatălui însuși. — 1 Corintieni 15:27). — Evrei 123, 2; 2 Corintieni 8:9; Filipeni 2:8, 9.

„Vrednic este Mielul cel înjunghiat ca să ia puterea și bogăția și înțelepciunea și tărie și cinste și mărire și laudă.“ — Apocalipsul 5:9—12.

Dar belșugul favoarei dumnezeiești nu se oprește aici cu exaltarea acestui Vrednic, ci a orânduit ca Isus Christos, ca Căpitan, să conducă o ceată de fii ai lui Dumnezeu la „glorie, cinste și nemurire.“ (Evrei 2:10; Romani 2:7), din care fiecare, trebuie să fie un chip sau asemănare a „celui dintâi născut.“ Iar ca o dovadă mare despre suveranitatea dumnezească, și ea o contrazicere măreață la teoriile evoluționii, Dumnezeu a ales pentru acest loc de cinste (ca Mireasă) „femeia Mielului“ și „conmostenitor.“ (Apocalips 21:2, 9; Romani 8:17) nu pe îngeri și cheruvimi, ci dintre păcătoșii răscumpărați prin sângele prețios a Mielului. Dumnezeu a ales numărul care să fie înălțați în felul acesta (Apocalipsul 7:4) și a hotărât înainte care să fie caracteristica acelor cari își vor asigura chemarea și alegerea lor în ceata celor ce vor ajunge la cinste așa de mare; iar ceilalți sunt lăsați lui Christos, care îi va trata în timpul domniei sale.

Epoca de acuma, vârsta evanghelică, dela ziua cincizecimii până în timpul de față, este timpul de alegere a acestei clase deosebite, numită în diferite chipuri: „Biserica“, „Corpul lui Christos“, „Preoțimearegală“, „Seminția Avraam“ (Galateni 3:29), etc., iar răul s'a permis în scopul de a desvolta „pe acești membrii ai Corpului lui Christos“ și de a le oferi acestora ocaziunea de a sacrifica toată viața lor mică și răscumpărată, în serviciul aceluia care i-a răscumpărat prin prețiosul său sânge; și de a desvolta în felul acesta în inimile lor asemănarea lui spirituală, ca atunci, când la sfârșitul vârstei vor fi prezentați de către Domnul și Răscumpărătorul lor Tatălui cerese, Dumnezeu să poată vedea în ei chipul „Fiului său.“ — Coloseni 1:22; Romani 8:29.

Intrucât răsplata la „glorie, cinste și nemurire“, și toate însușirile caracteristice ale firii dumnezeiești, n'au fost date Domnului până ce n'a terminat calea sa, îndeplinind sacrificiul său și ascultarea până la moarte, așa va fi cu Biserica, „mireasa“ lui — socotită ca una și tratată în mod colectiv. Precum Domnul nostru, cel dintâi născut și căpitanul nostru, „a intrat în mărirea lui“ la învierea sa, precum el s'a făcut părtaș pe deplin al naturii dumnezeiești, prin aceea că „s'a născut din moarte“, s'a născut din spirit“; precum el a fost înălțat la tron și la favoarea cea mai înaltă („mâna dreaptă“) a lui Dumnezeu, așa a promis el, că Biserica Lui, „Mireasa“ Lui, va fi schimbată la învierea ei, prin puterea învierii, dela firea omenească la gloria, cinstea și nemurirea firii dumnezeiești.

Și scris este astfel despre „învierea“ Bisericii: „Astfel este și învierea morților. Este semănat în putrezime, se scoală în neputrezime;

este semănat în necinste, se scoală în mărire; este semănat în slăbiciune, se scoală în putere; este semănat corp firese, se scoală corp spiritual; dacă este corp firese, este și spiritual. Și după cum am purtat chipul celui de lut, vom purta și chipul celui cerese.“ — 1 Corintieni 15:42-44,49.

Condițiile impuse tuturor acelor cari ar voi să-și asigure chemarea și alegerea pentru această stare favorisată sunt pretențioase, dar totuși ca un serviciu înțelept; iar ca răsplată celor credincioși li s'a promis „mărirea, cinstea și nemurirea“ firii dumnezeiești — ca în felul acesta să se bucure de înalta preamărire Mântuitorului „mult mai presus de îngeri“, dacă se fac părtași de umilința lui umblând în calea sa, și urmând exemplul său în acest timp când răului i s'a permis să triumfeze.

Băgați bine de seamă faptul că orice făgăduință sau gând pentru speranță în nemurire din Cuvântul Domnului este menită în special pentru această biserică aleasă. Aceasta este viață înăscută despre care vorbește Domnul nostru zicând: „După cum Tatăl are viață în sine însuși (o viață neatârătoare — *nemurire*) astfel a dat el și Fiului să aibă viață în sine însuși (*nemurire*)“, și că el să poată da oricui dorește — miresei sale, biserica sa „membrii trupului său“. — Ioan 5:26; Efeseni 3:6.

Doauă cuvinte grecești sunt traduse prin *nemurire*.

1) *Athanasia*, pe care Strong o definește ca „lipsă de moarte“. Acest cuvânt se găsește în următoarele Scripturi:

Fiind vorba de prima înviere a Bisericii, se spune: „Pentru că trebuie ca stricăciosul acesta să îmbrace *nesticăciune* (*athanasia* = neputința de a muri) și muritorul acesta să îmbrace *nemurire*“. — 1 Corintieni 15:3.

Referindu-se tot la prima înviere a Bisericii, se zice: „Iar când stricăciosul acesta va fi îmbrăcat *nesticăciunea* (*athanasia* = neputința de a muri) și muritorul acesta va fi îmbrăcat în *nemurire*, atunci va fi cuvântul care este scris: „Unde-ți este moarte biruința?“ față de aceștia, 1 Corintieni 15:54,55.

„Care singur are *nemurirea* (*athanasia* = neputința de a muri)“ — vorbind despre Domnul nostru Isus, exceptând pe Tatăl. — 1 Timotei 6:16.

2) *Apharsia* și *aphartos* (dela aceeași tulpină) sunt traduse de două ori prin *nemurire*, și odată prin *nemuritor*, dar s'ar putea traduce tot așa de bine și prin *nesticăciune* și de *nesticat*, și în felul acesta sunt traduse în general de lexicografi. Urmează mai jos toate locurile în care întâlnim aceste cuvinte în Biblie:

„Celor cari după stăruință de bună lucrare, caută mărire și cinste și *neperire* (*apharsia* — *nesticăciune*).“ — Romani 2:7.

„Trup și sânge nu pot să moștenească împărăția lui Dumnezeu, nici putrezimea nu moș-

tenește *neputrezimea (apharsia)*. — 1 Corintieni 15:50.

Trebuie ca stricăciosul acesta să îmbrace *nesticăciune (apharsia)*. — Corintieni 15:53.

„Este semănat în putrezime, să secolă în *neputrezime (apharsia)*. — 1 Corintieni 15:42.

„Stricăciosul acesta va fi îmbrăcat *nesticăciune (apharsia)*. — 1 Corintieni 15:54.

„Darul fie cu toți care iubesc în chip *neperitor (apharsia)* pe Domnul nostru Isus Christos“. Efeseni 6:24.

„Christos Isus, care dă la lumină viață și *nemurire (apharsia — nesticăciune)* prin evanghelia sa“. 2 Timotei 1:10.

„In toate arătându-te pe tine însuși ca chip de lucruri bune, ca *nesticăciune (apharsia)* în învățătură, ca bună cuvântă“. — Titus 2:7.

„Mărirea *neperitorului (aphartos)* Dumnezeu“. — Romani 1:23.

„Acea dar ca să ia o cunună peritoare, iar noi *neperitoare (aphartos)*. — 1 Corintieni 9:25.

„Și morții (Biserica) se vor scula *fără stricăciune (aphartos)*. — Corintieni 15:52.

„Impăratul vecilor, *neperitoriul (aphartos)* înțeleptul Dumnezeu“. — 1 Timotei 1:17.

„Spre moștenire *neperitoare (aphartos)*, și fără pată și nevestejită, păstrată în ceruri pentru voi“. — 1 Petru 1:4.

„Născuți fiind iarăși nu din sământă peritoare ci *neperitoare (aphartos)*. — 1 Petru 1:23.

„Ci omul ascuns al inimei în *neperitoare (aphartos)* podoabă a spiritului blând și liniștit, care este de mult preț înaintea lui Dumnezeu“. — 1 Petru 3:4.

Acest cuvânt înseamnă ceea ce nu se poate strica, nu poate peri, nu poate pierde din valoare; *apharsia* are astfel în multe privințe înțelesul cuvântului *athanasia* sau ceea ce nu poate să moară, dacă e vorba de ființe simțitoare; pentru că ceea ce având viață este scutit de moarte, poate fi desigur numit *neperitor* ce nu se strică.

Speranța omenirii în viața veșnică

CEI MAI îndrăzneți și curajoși au încercat să arate că viața omului n'a fost un dar dela Dumnezeu. In teorie, ei au afirmat că omul precum și animalele inferioare s'au născut dela un germen microscop, în urma procesului de evoluțiune; ba, din protoplasma, pe care Prof. Huxley a numit-o „baza fizică a vieții“; și ei ar dori cu plăcere să ignoreze cumva cu desăvârșire pe Creator și Dătătorul de viață; dar, foarte curios, ei n'au fost în stare de a arăta modul în care protoplasma ar putea căpăta viață dintr'o materie inertă. De aceea, în privința aceasta, ei sunt nevoiți să recunoască o mare cauză primordială a vieții. Dar reverentul student în Biblie nu trebuie să întâmpine nici cea mai mică greutate, în a recunoaște mărturia Scripturilor că Dumnezeu însuși este Marea Cauză Primă, izvorul vieții, dela care purcede

viața tuturor creațiunilor; după cum zice Apostolul: „Toate sunt dela Tatăl, și toate sunt prin Fiul, și noi prin dănsul.“ (1 Corintieni 8:6) Un creștin află nu numai în cartea naturii dovezile despre un Creator, ci găsește și în Biblie o descoperire clară și particulară despre acest Creator, și despre creațiunea sa. El recunoaște de fapt mărturisirea că Dumnezeu a creat pe primii noștri părinți, le-a dat viață, și a grijit ca ei să deie naștere la un neam de ființe simțitoare, suflete, de felul lor, întocmai după cum a grijit de un asemenea proces în creațiunea animalelor.

Privind îndărăt spre Rai noi îi vedem acolo pe Adam și Eva în desăvârșirea lor, înzestrați cu puteri morale și intelectuale asemenea Creatorului lor, și deaceia mult mai presus de alte ființe supuse — animalele — suflete mai înalte, cu urmare a unui organism mai înalt și mai fin; și noi ne întrebăm: Care a fost scopul lui Dumnezeu când a creat, pe om? Noi vedem că în ce privește animalele, scopul clar a lui Dumnezeu a fost, ca aceste să trăiască câțiva ani și apoi să dispară, făcând loc altora din soiul lor; și astfel să servească și să aducă plăcere și folos omului, stăpânului lor, care în desăvârșirea sa era un stăpân grațios. Dar ce-i cu omul? A fost omul creat să fie asemenea animalelor? Noi tocmai am văzut că lui nu i s'a dat o viață ce nu moare, dar găsim dovezi îmbelșugate despre îngrijirea lui Dumnezeu de a da *viața veșnică* tuturor acelor cari ajung la condițiile stabilite, iar această îngrijire n'a constat în acordarea de puteri și calități nemuritoare, ci în bunăvoința și scopul Creatorului său, prin care el „trăcește, se mișcă și-și are ființa sa.“

Ocazional, câte un gânditor superficial va dovedi că omul este nemuritor, că nu poate să moară pentru că știința a dovedit că „*materia* este nemuritoare.“ Dar după cum am arătat, *materia* nu este omul, nici sufletul, sau ființa nu este materie. Trupul este materie, dar pentru a fi trupul unui om, *materia* trebuie să aibă o organizare specială, și atunci trebuie să se adauge spiritul vieții ca să poată deveni om sau suflet. Nime nu va căuta să dovedească că un organism nu se poate nimici, și deaceia om cu mintea sănătoasă poate vedea că *ființa* sau *sufletul* care se bazează și depinde dela organism poate fi nimicită. Afară de aceasta, o astfel de judecată absurdă sau mai bine zis lipsa de judecată ar fi silită, prin asemănare să susție că toate insectele și reptile, au viață nemuritoare și nu se pot pierde. Este o deosebire uriașă între a nimici o materie inertă (ce nu se mișcă) și o ființă.

Dumnezeu a mărturisit tatălui nostru Adam, după cum este scris, că viața sa va fi sigură, și va continua-o așa atâta vreme cât va continua el de a fi un fiu ascultător a lui Dumnezeu; că numai neascultarea îl va expune morții pe

dânsul (ființa, sufletul). Aceleași scripturi ne vorbesc despre neascultarea primilor noștri părinți, și despre pronunțarea dumnezească a judecății la moarte ca o pedeapsă pentru păcat. Iar noi am trebui să examinăm cu îngrijire graiul lui Dumnezeu în ce privește această judecată: Dumnezeu n'a adresat cuvintele sale corpului neînsuflețit, înainte de ce a primit viață, nici nu s'a adresat Dumnezeu către suflarea sau spiritul vieții, care este numai o putere ce dă viață, lipsită de inteligență. El s'a adresat lui Adam, *sufletul, ființa* inteligentă sau simțitoare după ce a fost creat pe deplin. Și noi suntem toți de acord că această cale a fost unica și cea potrivită că anume să se adreseze numai sufletului sau ființei. Acuma observați cuvintele Domnului: „In ziua ce vei mânca dintr'însul ve-i muri.“

Când Adam a călcat legea cerească și a primit pedeapsa pentru aceasta, așa că sufletul său trebuia să moară, Domnul putea să îndeplinească pedeapsa aceasta prin o moarte momentană; dar în loc de a face aceasta, el și-a format un plan special pentru a face să continue viața lui, și astfel l-a lăsat pe Adam să moară în mod treptat. Drept condiții de viață lui, ni se descrie o grădină specială de pomi dătători de viață, din fructele cărora omul mănâcând și-ar fi continuat viața. Îndată ce omul a călcat legea, el a fost oprit dela acești pomi ai vieții, sau grădină a vieții, și astfel ca și animalele de sub stăpânirea sa, a devenit supus morții. Desigur, pentru om, moartea este numită un „blestem“, deoarece este o urmare a călcării legii dumnezeiești, și din întâmplare, prin blestemul regelui pământului, rămâne un blestem și asupra stăpânirii și supușilor săi, animalele inferioare; deoarece odată ce regele și-a pierdut desăvârșirea, întreaga stăpânire a căzut în desordine. Mai mult, fiii lui Adam n'au putut primi dela dânsul, ca părintele lor, drepturi sau privilegii sau desăvârșiri fizice, pe cari le-a călcat și le-a pierdut; deaceia, după cum arată scripturile, întregul neam a lui Adam a căzut împreună cu dânsul în blestem sub moarte, și deaceia, ca ființe după chipul lui Dumnezeu, înzestrate cu puteri intelectuale ce prețuesc viața de veci, noi privim către Dumnezeu pentru a vedea, or de înțelepciunea, dragostea dreptatea și puterea nemărginită pot aleații și îndeplini sau nu, la un loc, un plan de mântuire pentru om.

Iar speranța nu este deșartă. Dumnezeu a provăzut prin Christos, după cum spun Scripturile, o înviere, iar omul să fie readus la starea lui dinainte. Adevărat, există margini și condiții, și nu toți se vor reîntoarce la favoarea dumnezească, dar o ocazie de a se întoarce va fi dată tuturor, și fiecăruia în vederea probabilității, credem noi, că o mare parte din urmașii lui Adam, când vor cunoaște adevărul, vor primi cu mulțumire mila lui Dumnezeu prin Christos, și își vor conforma viețile lor legii Noului Legământ prin credința în Mântuitor.

Desigur nu cade în sarcina noastră sau a cuiva de a răspunde la întrebarea pe care a refuzat s'o răspundă Domnul nostru, anume: „Puțini să fie oare cei care să mântue?“ (Luca 13:23) Cel mult, ce suntem în drept să facem este de a mărturisi că Domnul nostru s'a dat ca răscumpărare pentru toți, și apoi a făgăduit că „la timpul său“ toți vor cunoaște acest mare adevăr și vor avea ocazia de a dobândi viață vecinică dela dânsul care e mare Lumină ce va lumina oricărui om venit în lume. (1 Timotei 2:4-6; Ioan 1:9) Noi am trebui și repetăm, în decursul vârstei de acuma, tuturor acolora cari au „urechi să audă“ cuvintele Domnului: Căutați de intrați pe poarta cea strâmtă: că mulți, zic vouă, vor căuta să intre și nu vor putea, îndată ce Domnul casei se va fi sculat și va fi închis ușa.“ (Luca 13:24, 25.) Cu alte cuvinte chemarea, unica chemare a vârstei evanghelice, este de a lua calea îngustă a jertfei de sine — și nici un alt interes n'ar trebui să ne abată dela nizuința noastră spre marele preț al nemuririi ce ni se oferă acuma. Când numărul celor aleși se va îndeplini și marea tulburare dela sfârșitul acestui veac va da de știre că Biserica este completă și preamărită, atunci mulți vor avea o altă părere despre nimicurile lumești ce împiedică acum ca ei să îndeplinească făgăduelile consacării lor.

Viața de veci poate fi dobândită de toți aceia cari vor fi ascultători în timpul Mileniului

PLANUL de mântuire a lui Dumnezeu pentru neamul omenesc se va extinde asupra fiecărui membru a lui, în timpul Mileniului, oferirea *vieții* în condițiunile legii celei noi, care va fi pecetluită pentru toți cu sângele prețios al Mielului. Dar nu se amintește nicăiri că nemurirea, natura divină, va fi cândva oferită sau îngăduită cuiva afară de Bisericei „alese“ din vârsta evanghelică — „turma cea mică“, mireasa, soția Mielului. Pentru ceilalți din neamul omenesc darul sau oferta va fi „*restituirea*“ (Fapte 3:10-21) la viața, sănătatea și desăvârșirea naturii omenesti — aceeaș ce a avut-o Adam ca un chip pământesc a lui Dumnezeu, înainte de căderea lui dela fericire la păcat și moarte.

Iar când la sfârșitul vârstei Mileniale toți oamenii ascultători vor fi redobândit tot ceace a fost pierdut prin Adam și răscumpărat prin Christos — atunci toți, însemnați cu experiențe și cunoștinți desăvârșite, și deaceia pe deplin în stare de a suporta încercarea, vor fi puși la o încercare severă (după cum s'a întâmplat și cu Adam), dar în mod individual; și numai aceia cari se vor găsi în armonie desăvârșită sufletească precum și în armonie exterioară cu Dumnezeu și orânduirile Sale drepte, vor fi îngăduiți să rămână peste Mileniu dincolo la viață

veinică sau „în lumea fără sfârșit. „Toți cei-
lți vor fi nimiciti prin a doua moarte — „ni-
niciți din mijlocul poporului.“ — Fapte 3:23.

Răsplata păcatului este Moarte și nu chinuri eterne

AR deși nu va mai fi moarte, nici grije nici
strigăt, aceasta nu va fi din cauza
învingătorii vârstei Mileniale vor fi încoro-
nați cu nemurire, ei din cauza că după ce vor fi
vătați a face deosebire între dreptate și ne-
dreptate și urmările lor, ei își vor fi format ca-
ractere în deplin acord cu Dumnezeu și drep-
tate; și deoarece ei vor fi fost puși la încer-
tare ca dovadă că ei nu vor dori să păcătuiască,
că drumul va fi deschis și nu vor fi pedepse.
Ei nu vor avea viață în sine, ei vor depinde
de la Dumnezeu în privința îngrijirii, hra-
nii, etc. pentru a putea exista. Aceasta se amîn-
tește cu deosebire în Apocalipsul 21:4, 6, 8;
16; Matei 5:7.

Precum blestemul a adus omenirea moartea,
și desfășurarea blestemului înseamnă înde-
partarea tuturor piedecilor legale ce-l opresc pe
om de a se reîntoarce la toate bunătățile dela-
te ce i-au fost date lui în Rai. Dar omul,
cuma degradat și nedesăvârșit intelectual este,
oralicește și fizicește, nu e potrivit, după cum
a fost Adam, să se bucore de desăvârșirile din
Rai sau de starea din Paradis; de aceea sco-
lul lui Dumnezeu este ca în „timpul de resti-
tuire“, în vremea Mileniului, omenirea, a cărei
pedepse au fost ispășite prin moartea Domnului
Iisus, să poată fi adusă înapoi la dânsul; Dă-
torul de Viață și Mântuitorul, din selăvia pă-
tului și a morții la desăvârșirea deplină a
omului și a omului cu Dumnezeu. Nu numai atât,
dar noi mai găsim că planul lui Dumnezeu are
în scop ca păcătuirea omului să fie o lecție
pe care va avea o influență vecinică asupra unora,
când i să cunoască, din experiență personală,
„inimă răutățioasă și răsplata sau pedeapsa
ei, moartea, așa că atunci când, în timpul Mi-
lenniului, aceștia vor cunoaște dreptatea, adevă-
rul, bunătatea, dragostea și toate bunătățile și
sușirile firii dumnezeiești, cei ce vor voi și vor
cultă, vor cunoaște și prețui privilegiul vieții
vecinice într'un mod cum nu l-a cunoscut și
nu-l putea prețui tatăl Adam.

În scopul acesta moartea a fost pentru ome-
nirea, în general, un proces *treptat* și tot în acel
scop învierea va fi deasemenea un proces *treptat*:
Punct cu punct, cum am putea zice ome-

nirea va învia din noroiul morții, din îngrozi-
toarea groapă a degradării și a morții, la ma-
rea înălțime a desăvârșirii și vieții dela care ea
a căzut prin persoana tatălui Adam.

Văzut în această lumină, scripturală, ches-
tiunea nemurii apare foarte clară. Ea luminează
calea pentru „darul“ general a lui Dumnezeu,
„viața vecinică“, care să fie dată tuturor acelor
pe cari Mântuitorul îi va găsi că vor să o pri-
mească în condițiunile în cari ea ar putea fi o
fericire; și lasă pe cei nevrednici supuși unei
pedepse meritate ce a fost amintită întotdeauna
de marele Judecător al tuturor adică:

„Răplata păcatului este moarte.“ — Romani 6:23.

„Sufletul care păcătuiește acela va muri.“ —
Ezekiel 18:4, 20.

„Acel ce nu crede în Fiul nu va vedea viață;
ei mânia lui Dumnezeu (peirea, moartea) rămâne
peste dânsul.“ — Ioan 3:36.

Astfel aflăm în privința acestui subiect ca și
a altora, că filozofia Cuvântului lui Dumnezeu
este mai adâncă și mai clară și cu mult mai
raționată, decât sistemele și teoriile păgâne.
Lăudați pe Dumnezeu pentru Cuvântul Său de
adevăr și pentru inimile cari sunt gata a-l
recunoaște ca o descoperire, a înțelepciunii și
puterii lui Dumnezeu.

Dar necredința și îndoiala strigă: Cum va
putea reproduce Dumnezeu la înviere pe milioa-
nele de oameni de pe pământ atât de desăvâr-
șiți ca fiecare să se cunoască pe sine și să se
folosească de aducerea aminte a celor petrecute
în viața aceasta? Noi răspundem că, în cilin-
drul fonografic, omul este în stare să-și păstreze
cuvintele sale proprii și să le reproducă; cu atât
mai mult este Creatorul în stare de a produce
pentru întreaga omenire astfel de organism al
creerului, ca să reproducă întotdeauna orice senti-
ment, gând și fapt. David pare că vorbește
de puterea lui Dumnezeu într'un mod, că cu-
vintele lui pot fi aplicate fie în mod poetic la
înviere sau în mod reflectiv la prima naștere.
El zice: „Mulțumescu-ți, că sunt făcut într'un
chip atât de înfricoșat și minunat; minunate sunt
faptele tale, și sufletul meu bine foarte știe
aceasta. Oasele mele nu au fost ascunse, când
în ascuns am fost făcut, și cu măiestrie împletit
în cele mai de jos ale pământului. Ochii Tăi
văzut-au ființa mea, când era plod, și scrisu-s'au
toate în cartea Ta, zilele, câte-mi fură hotărâte,
când încă nu era nici una din ele.“ Psalm
139:14—16.

Motoare electrice de vânzare

1

motor
de 8 HP. 3 F. 42 P. 155 wolte
provăzut cu accenzoriile de încheiere

1

motor
(fabricație germană)
absolut nou de 5 HP. 50 P. 150—200 wolte;
provăzut cu moderne accenzorii de încheiere.

Informații detaliate la
TIPOGR. „VIAȚA” CLUJ, STR. BABA NOVAC
13/a.